

живѣха по този начинъ, и азъ ще живѣя като тѣхъ. И азъ ще остарѣя като тѣхъ. Значи, този човѣкъ туря старостта въ своето бждеще. Той туря дѣдо си отпредъ, а бждещето си отзадъ. Този младъ човѣкъ мисли да се осигурява за черни дни: да събира пари, да си направи кѣща, да се ожени, да има деца, да има кой да го гледа на старини. — Какъвъ е този идеалъ? И учениятъ говори по сѣщия начинъ. Той наблюдава Слънцето, Венера, Юпитеръ, и като престане да наблюдава, започва да пише теории за тѣхъ, да изкара бѣли пари за черни дни. И поети пишатъ, и философи пишатъ, съ намѣрение да спечелятъ нѣщо, да изкаратъ бѣли пари за черни дни. Нѣкой пише любовно писмо на единъ банкеръ, че жена му е болна, че децата сж малки още, нѣма кой да ги гледа, нѣматъ хлѣбъ за ядене и т. н. Банкерътъ отговаря на това любовно писмо съ сто лева помощъ. После пише на вторъ банкеръ, описва положението си още по-плачевно. Банкерътъ му изпраща двеста лева помощъ. Колко такива любовни писма трѣбва да напише този човѣкъ, за да осигури живота си? Следъ всичко това този човѣкъ ще каже, че е свободенъ. — Споредъ мене, свободенъ човѣкъ е само онзи, който работи. Докато работи, човѣкъ е свободенъ. Щомъ престане да работи, той изгубва свободата си. Съвременнитѣ хора мислятъ точно обратно: тѣ считатъ, че докато работятъ, сж заробени; щомъ престанатъ да работятъ, тѣ ставатъ свободни. Кой може да се нарече свободенъ: умрѣлиятъ лъвъ, или живото куче? — Живото куче е за предпочитане предъ умрѣлия лъвъ.

Следователно, колкото да е малъкъ нѣкой човѣкъ, щомъ работи, щомъ мисли и чувствува, щомъ има стремежъ къмъ нѣщо велико, той има цена, каквато и най-видниятъ философъ въ свѣта. Хората се хвалятъ съ съчиненията на нѣкои поети, писатели, философи или учени. Де седи цената на тѣзи хора? Ако Библията има цена и до днесъ, това не се дължи на пророцитѣ, които сж я писали, но на онзи великъ Духъ, който ги е подтиквавалъ да пишатъ и имъ е диктувалъ, какво да пишатъ. Много пророци сж писали тази книга, а въ сѣщностъ единъ е Духътъ, Който имъ диктувалъ да пишатъ. Питамъ: възможно ли е човѣкъ да напише една книга съ единъ прѣстъ и съ една ржка? Тѣй щото, и Свещената Книга не може да бжде написана съ единъ прѣстъ и съ една ржка. Тя е писана съ всичкитѣ прѣсти на ржетѣ и на краката. Тя е писана съ очитѣ, съ ушитѣ, съ устата, съ космитѣ на главата — всичко е взело участие въ напи-